

Valčík ztracených

Metanoon

Jdou časy tak smutné, jak myšlenky mrtvých
a svítání hodina zvolna se blíží
v myšlenkách zalétáš ke stínům obrazů
co dávno už nejsou
když osud je vzal

Mrazivé ticho před bouří oceli
v uších až zabolí, jak rána dýkou
jen okamžik dělí nás od mostů předpeklí
než hejtmanů zástavy ukáží směr

A smrt bude milenkou desítkám tisíců padlých
co do trávy ulehnou v ledovém náručí snít
zem zbarví se rosou, jak okvěti růží co vadnou
a Cháronův přívoz je přepraví na druhý břeh...

Svítáním začíná boj, už jitřenka znamená dáva nám
tak rozpoutej bouři, oblékni zbroj
k hostině války se stroj